

Ağaçlar

Ağaçlar benim için her zaman en etkileyici öğütleyiciler olmuşlardır. Onlara, halklar ve aileler halinde ormanlarda ve koruluklarda yaşadıkları zaman saygı duyuyorum.

Tek başlarına olduklarında ise, onlara duyduğum saygı daha da artıyor. Tıpkı kendilerini yalnızlığa mahkum etmiş insanlar gibidirler. Sahip oldukları herhangi bir zayıf yönden ötürü yaşanan bir yalnızlık değildir bu; tersine, Beethoven ve Nietzsche gibi, büyüklüklerinde yalnızlaşmış insanlara benzerler.

Tepelerinde dünyanın uğultusunu duyarlar, kökleri ise sonsuzluktadır; ama onların içinde kendilerini yitirmezler, tam tersine, yaşamlarının tüm gücüyle yalnızca, bir tek şey için çaba gösterirler: Kendi içlerinde varolan yasaları gerçekleştirmek, kendilerini yansıtmak. Güzel ve güçlü bir ağaçtan daha kutsal, daha yetkin bir şey olamaz.

Bir ağaç kesildiği zaman, ölümüne yol açan çıplak yarasını güneşe tuttuğunda, gövdesi ve mezar taşının aydınlık halkalarında onun tüm öyküsünü okumak mümkündür: yaş halkalarında ve budaklarında, tüm savaşımı, tüm acıları, tüm hastalıkları, tüm mutluluk ve gelişimi harfî harfine yazılıdır, verimsiz yıllar, bereketli yıllar, atlatılan saldırılar, uzun süren fırtınalar, hepsi! Ve her köylü çocuğu, en sert ve en soylu odunun, en dar halkalısı olduğunu, dağların yüksek yerlerinde, süregelen tehlikeler içinde en kuvvetli, en güzel, en sağlam ve en yetkin ağaçların yetiştiğini bilir.

Ağaçlar kutsal varlıklardır. Onlarla konuşmasını, onları işitmesini bilen, gerçeği de yakalar. Onlar öğretiler ya da hazır

reçeteler öğütmezler, onlar bireyi dikkate almadan, yaşamın en eski yasasını vaaz ederler. Bir ağaç şöyle diyor: İçimde bir öz, bir kıvılcım, bir düşünce saklı, ben ölümsüz yaşamın yaşamıyım. Ölümsüz doğa ananın, benimle gerçekleştirmeyi göze aldığı deneyim ve oğul verme çabasının eşi benzeri yoktur. Benim kalıbım ve derimin damarlarının da eşi benzeri yok, doruğumdaki en küçük yaprak oyunu ve kabugumdaki en küçük yara bile benzersiz. Görevim, böylesine belirgin olan bu benzersizlikte sonsuzu yaratmak ve göstermektir.

Bir ağaç şöyle diyor: Gücüm güvenden gelir. Babalarımı bilmiyorum, her yıl benden doğan binlerce çocuğumu da tanımıyorum. Tohumlarımın gizini sonsuza dek taşıyacağım, tek düşüncem bu. Tanrı'nın içimde olduğuna güveniyorum. Görevimin kutsallığına güveniyorum. Bu güvenle yaşıyorum.

Üzgün olduğumuzda ve yaşama katlanamadığımız zamanlarda bir ağaç bize şunu diyebilir: Sessiz ol! Sakin ol! Bana bak! Yaşam kolay değil, yaşam zor da değil! Bunlar çocukça düşünceler. Tanrı'yı konuştur içinde, o zaman onlar susarlar. Yolun, seni annen ve yurdundan ayırdığında korku duyarsın. Ama her adımın ve her günün seni yeniden annene götürüyor. Yurdun orası ya da burası değil. Yurt senin içinde ya da hiç bir yerde.

Akşamları rüzgârda hışırdayan ağaçları duyduğumda, yüreğim yolculuk tutkusuyla dolar yeniden. Uzun süre sessizce dinlendiğimde, yolculuk tutkusunun özü ve anlamı ışığa çıkar. Bu, sanıldığı gibi acılardan kaçış isteği demek değildir. Bu, yurda, Doğa ananın belleğine, yaşamın yeni meselelerine olan özlemdir. Bu, eve götürür insanı. Her yol eve çıkar, her adım yeni bir doğuştur, her adım ölümdür, her mezar doğa anadır.

Biz çocuksu düşüncelerimizden korktuğumuzda, hışırda ağaç orada akşamları. Nasıl bizden uzun yaşıyorlarsa, öylesine uzun düşünceleri vardır ağaçların; uzun soluklu ve sakin. Onların dediğini gerçekten anlamadığımız sürece, bizden daha akıllı görünürler. Fakat eğer ağaçları duymayı öğrenirsek, işte o zaman özellikle düşüncelerimizin kısırlığı, aceleciliği ve çocukça telaşının, eşsiz bir neşe kaynağı olduğunu görürüz. Ağaçların dediğini gerçekten duyabilen kişi, artık ağaç gibi olmak istemez. O kişi artık olduğundan başka bir şey olmayı da istemez. İşte bu özüne, vatanına dönüştür. İşte bu mutluluktur.

Herman Hesse *Bozkırkurdu'nun Düş Yolculukları, 1920*